

Forfatter: Schandorph, Sophus

Titel: Udrag fra FRIGJORT (1896)

Citation: Schandorph, Sophus: "Vilhelm Vangs Studenteraar - Frigjort. - 1905", i Schandorph, Sophus: *Vilhelm Vangs Studenteraar - Frigjort. - 1905*, 1904-05, s. 351. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-schandorph08-shoot-idm140271715582576/facsimile.pdf> (tilgået 27. april 2024)

Anvendt udgave: Vilhelm Vangs Studenteraar - Frigjort. - 1905

som Alma saa ofte havde hørt! Hvor var hun kommen langt bort fra de i dem udtalte Stemninger! Ordene gled af hende som Vanddraaber paa Oljetøj. Bertel stemte i med en vældig Basbaryton, sang rigignok lidt falsk. Men det var han ikke ene om.

Brøder og Søster sad sammen paa en Tue. Et godt Stykke fra dem, lidt højere til Vejrs, sad den kønne Lægprædikant med Fru Blunk.

Bertel benyttede en Pavse til at hviske til Alma:

— Den Jydebonde har ellers snuppet en god Bid. Hun er, Fa'en hakke mig, køn den krephaarede! Se hvor hun er fiks oprumpet!

Langt om længe besteg Lægprædikanten den med ungt Løv behængte Talerstol.

Det vilde være umuligt at gengive hans Foredrag. Det var et Potpourri af Bibelcitater, af Advarsler mod Djævelen, af underlige meningsløse Udbrud, ledsagede af Suk og Graad, alt i en ravjysk Dialekt, der blev komisk ved stundom at udtale Ordene bogstavret. Ikke Spor af Logik, Plan eller Sammenhæng!

Men Forsamlingens, navnlig Kvindernes Øjne hang ved ham, som sugede de Trøst og Frelse af hvert Ord i denne, tilsyneladende saa meningsløse Tale. Ved Suggestion fik Taleren mange til at græde, naar han græd, til at hæve Øjnene mod Himlen, til at sænke dem mod Jorden, til at løfte de foldede Hænder, naar han gjorde det.

Alma saa nu paa det som paa et fremmed Fænomen. Betragtninger som følgende paatvang sig hende:

— Dette er ikke Løgn og Hykleri! Doktor Skov gør disse Mennesker Uret. Det er en dunkel Drift mod Aand, der stræber at flyve med de af Uvidenhed stækkede Vinger. Havde de blot Læger i Stedet for Kvaksalvere! I disse Øjne er der en Art hellig Længsel, en Søgen mod det hedste og højeste. Men blind leder blind.

Og da Prædikanten en Gang sagde:

— Af Hjærtets inderste Dyb raaber jeg til Dig, o Herre, frels min Sjæl ved Dit Blod!

følte den unge Pige, at dette Raab virkelig kom fra et — i det mindste i dette Øjeblik — bedrøvet Hjærte, fra en knust Sjæl.

Bertel hviskede:

— Han har lært Tagene, den sorte Jydepotte! Se, hvor Fruentimmerne glør paa ham. Naa, han er jo ogsaa fra Først-